

Купрій Леонід Іванович

Народився 18 квітня 1935 року в селі Дуболуговка Чернігівської області. З 25 років почав писати вірші. Відмінник народної освіти та волонтер Соціально-психологічного Центру м. Славутич. Любить спорт, літературу.

Детям войны посвящается

Вспоминаем, ребята, как мы
Были в войну малышами,
Теперь же мы — дети войны,
Лишь в памяти все перед нами

Мы не были на фронтах,
И в битву мы не ходили,
Войну мы на детских плечах
Из ада тогда выносили.

Наши отцы на фронтах
С фашистами воевали,
Своих вспоминая детей,
Победу для нас отстаивали.

И погибли тогда
Под «пулеметные трели»,

А дома на деток всегда
Они с фотографий глядели.

Вспомни, мой друг, как земля
Встала из страшного пепла,
Голодная юность моя,
Омытая кровью, все крепла.

А наши отцы, где они?
Лежат под березами где-то.
А в небе летят журавли,
Курлыча, несут нам приветы.

Мой друг! Не забудь этих дней,
Разрывы гранат, гром орудий,
И взгляд воспаленных очей.
Нет! Никогда не забудем!

Теперь же мы — дети войны.
Слова эти режут нам сердце.
И часто нам снятся сны —
Далекое, жалкое детство.

Ничего же, мой друг, не тужи
И в сердце носи это бремя!
В памяти все сбереги
И внукам поведай то время!

Никто не хотел умирать!

И снова я вижу во сне,
И слышу порой наяву —
Мчат танки в черных крестах,
И я с автоматом бегу.

И слышу «Ура!», взрыв гранат,
Строчит без конца пулемет,
С надрывом кричит лейтенант:
«Ребята, за мной! Все вперед!»

И кровью омытый сержант
С гранатой бежит на дзот.
Истошно кричит лейтенант:
«Сержант! Ну заткни ему рот!»

Рвутся снаряды «катюш»,
И танки, и люди горят,
И слышно: «Ни с места, ни рушь!»
Ни шагу, ребята, назад!»

Мы к немцам в окопы летим,
«Швабы» истошно кричат:
«Рус! Мы сдаваться хотим!»
Рус! Нас не нужно стрелять!».
Зубами впиваемся в шеи —

Только хрящи трещат,
Кровь брызжет нам на шинели.
Мы вам дадим «Сталинград!».
В снегу качаются «дойчи»,
Кричат: «Не могу больше! Найн!»

А мы напираем все больше,
Мы вам покажем «швайн!».
Лежат только трупы одни...
Застывшая в жилах кровь,
В глазах мигают огни,
Атака отбита вновь!

Теперь я все вижу во сне,
Как насмерть пришлось нам стоять,
А жить так хотелось нам всем,
Никто не хотел умирать!

Диалог двух поколений

Внук: Расскажи-ка, дедушка мой дорогой,
Как наши вступали в бой под Москвой?

Дед: Тяжелые, страшные были бои,
А сколько солдат смертью храбрых легли...
В морозы жестокие шли на врага,

Горели и танки, горела земля.
Не дрогнули люди — вперед на врага!
Ни шагу обратно, за нами Москва!
А сколько погибло прекрасных ребят
За город-герой наш — родной Сталинград!
Немецкие асы над нами кружили
И три раза в день город сильно бомбили.
Но насмерть сражался здесь каждый солдат,
И насмерть стоял город наш Сталинград!
Под Будапештом земля полыхала,
Она на рассвете из пепла вставала,
А пули, как дробь, когда бьют в барабан,
Погиб там отец мой, твой прадед Иван.
Внук: А детство твое дед — это ж война?
Дед: Да, страшное время несла нам она...
Но все же тогда, в детстве, мы выживали,
От голода пухли, нас били, ругали...
Все это пришлось нам тогда пережить,
А всем тем детишкам хотелось так жить...
Мы, дети, конечно, не воевали,
Но вместе с отцами победу ковали.
Внук: Да, в страшное время ты, дедушка, жил,
Фашистов со взрослыми ты победил!
Равняйся, мой дед, я хочу на тебя!
Везде и во всем ты — пример для меня!

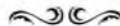
Пострічав я тебе

Пострічав я тебе між зелених садів,
Як берізку струнку, синьооку,
І з тих пір я ношу до сьогоднішніх днів
В серці думку свою одиноку.

Де ти є? Озвись. Адже осінь ясна
Знов барвисто гаї окрасила,
Зорі, наче алмаз, в небі чистім вона
В вечір тихий для нас засвітила.

В'ється стежка до щедрих, безмежних полів,
Де з тобою ми разом стояли,
Там пройшла перша радість замріяних днів,
Там ранкову зорю ми стрічали.

Пісня щедра моя, завітай до дібров,
У безкрайність, як море, широку
Повернувшись, скажи про безмірну любов,
Про красуню мою синьооку.

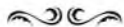
Осіння ніч

Відпочиває земля,
Вітер-пустун шугає,
Смуток несе на поля
І з реготом диким вертає...

В лісі стогнуть дуби,
Розправивши віти, мов крила,
Похмуро стоять ясени,
І звисила грони калина.

Пусто навколо. Темно.
Котиться листя в нескінченну путь
Миготять зорі таємно.
Тіні тривожні на землю впадуть.

Плинуть хмаринки здаля,
Часто і місяць у став заглядає.
Відпочиває холодна земля,
Світанку ясного чекає.

Вийшли зорі...

Рідні доли мої, і поля, і ліса
Одяглись у вбрання неземної краси.
Скільки глянть навкруги — снігова заметіль
Скрізь поклала свою сніжно-білу постіль.

Вечір тихий, ясний, в простір білий манить,
Де легкий вітерець до дїбров гомонить.
Вийшли зорі ясні, місяць в небі пливе.
В тиші пісня дзвенить про кохання палке.

Тихо-тихо шепочуть безкраї гаї,
Де весною вели передзвін солов'ї.
На узліссі берізка стоїть і здаля
З дубом ніжно про щось в самоті розмовля.

Покотилась від гуку по лісу луна,
Загадково, мов в казці, зітхнула сосна,
Рідні доли мої, і поля, і ліси
Одяглись у вбрання снігової краси.

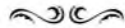

Рідні поля і доли

Рідні поля і доли
Серцю з дитинства милі,
Ні, не забути ніколи
Чисті деснянські хвилі.

Там, де снаряди гриміли,
Ворог від люті кипів,
Край наш деснянський, милий
Садам вишневим розцвів.

Рідні поля і доли,
Щиро я Вас кохаю,
Безмежні твої простори,
Милий деснянський краю.

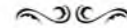
Весна

Пташиний передзвін —
Мов гомінливі струни,
Завжди весною він
Серця коханих будить.

Дивись, біжать струмки,
Веселі і журливі,
В них подихи ріки,
Що розправляє крила.

Виходить з берегів
З великою красою.
Стрічайте журавлів,
Як і завжди весною.

А вечір — голубінь
Пливе у далі сині.
Манлива ота синь,
Як очі у дівчини.

Вічно живий

Стоять у задумі тополі
На розгоні широких доріг.
Содат тут із танком в двобої
За рідну Вітчизну поліг.

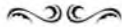
У далеч вдивляється мати —
Мо, скоро повернеться син,

Та його все годі чекати:
Заснув під тополями він.

А був же звичайним солдатом,
Як і всі, вірив теж в майбуття,
Та куля фашистського ката
Обірвала навіки життя.

Не чув він, коли веселково
Перемоги заграла весна,
Земля наша, зрошена кров'ю,
Цвітом радості знов розцвіла.

Бережуть свято пам'ять тополі
Про солдата, що впав у бою.
Не вмирають ніколи герої,
Вони завжди за нами в строю.

Над ставом

Над ставом юнки синьоокі
Співають — серденько пройма:
«Додоу верби гне високі,
Горами хвилі підійма...».

Бандури струни гомінливі
Летять, дзвенять струмком весни,
Немов вітрець пройшов щасливий
Від хвиль Дніпра до хвиль Десни.

Долає пісня та простори,
Ну що їй гори та моря!
У ній людських талантів зорі
І вічна слава Кобзаря.

Етюд

Прилягла відпочити хуртовина,
Устеливши поля полотном,
Пишні віти нагнула ялина
За сріблястим в мережках вікном.

На легких і проворних санчатах
З гучним сміхом злітають з гори
Розрум'янені хлопці й дівчата
Під розбурханий шум дітвори.

В легкій танці сніжинки кружляють,
Цвітом яблунь спадають згори,
І здається, що верби гадають,
Про що мріють сумні явори.